

Les benaurances (I): Somiar coses grans

El tema central de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) que se celebrarà a Polònia són les benaurances. "Llegiu-les i mediteu-les, us farà bé", ha dit el Papa. Per preparar aquest esdeveniment, iniciem una sèrie de nou editorials dirigits a gent jove.

14/01/2016

Vols ser sant? Moltes persones poden dubtar abans de respondre aquesta pregunta. Imaginen una existència

grisa i només plena de sacrificis, una vida sense somnis en la qual Déu imposa per força la seva voluntat.

Vols ser feliç? En aquest cas, la resposta és clara: sí, tots volem ser feliços, tots volem aconseguir una vida plena, mirar enrere al final dels nostres dies i poder dir: ha valgut la pena que jo existís, no he estat indiferent, he estat útil, he deixat pòsit...

El secret que aprèn qui s'apropa a Jesucrist és que allò que ens fa feliços també ens fa sants. Amb raó diu sant Josepmaria que **«la felicitat del Cel és per als qui saben ser feliços a la terra»**[1], perquè els nostres somnis són els del Senyor: Ell desitja ajudar-nos a complir les nostres aspiracions més altes, curullar i fins i tot superar els desitjos d'infinnit que cada un portem dins.

Expliquen que un savi va dir un dia als seus seguidors: «Quan arribeu a

les portes del Cel, us faran una sola pregunta, una de sola!». Els qui l'envoltaven, intentaven endevinar la qüestió: «Has complert els manaments?», li'n preguntava un; «Has ajudat els pobres?», deia un altre; «Has resat molt?, anaves a l'església?, has estimat el proïsme?...». El savi, somrient, va assenyalar: «L'única pregunta serà, senzillament, aquesta: Has estat feliç? Qui respongui afirmativament, tindrà un lloc davant de Déu».

Has estat feliç? És una qüestió a la qual ens podem anticipar: tal com he plantejat la meva vida, seré feliç? De seguida comprenem que no és senzill respondre amb un sí rotund. El futur no està completament a les nostres mans i són moltes les eleccions que haurem de prendre al llarg dels anys: encertaré amb la meva orientació professional?, seguiré la vocació que Déu vol per a mi?, trobaré una persona que m'estimi i que pugui

estimar?, escolliré bé les amistats?, i si arriba la malaltia?

El futur de cada persona està obert: no som capaços de veure més enllà del nostre present. Tanmateix, Déu – respectant la nostra llibertat– coneix bé quins seran els nostres passos. Per això, en alguns moments de la vida podrem pregar així: Senyor, no sé encara què vols de mi, ni a quins reptes m'enfrontaré. De vegades dubto sobre el camí que he d'emprendre, però sé que Tu tens un pla per a mi: coneixes tan bé les dificultats que trobaré com els talents que m'has donat per superar-les. Per això, ajuda'm a viure a prop teu i així, faci el que faci, passi el que passi, estaré caminant pel bon camí.

Fiar-se, somiar

En efecte, confiar en Déu ens permetrà somiar amb ambició i ens alliberarà del fre més fort: la por de fracassar. Però, per ser

veritablement lliures, és necessari fer les dues coses: fiar-se i somiar. Així ho confirma el Papa: **«En Crist, estimats joves, trobareu el ple compliment dels vostres somnis. Només Ell pot satisfer les vostres expectatives, moltes vegades frustrades per falses promeses mundanes»**[2].

Com suggereix Francesc, n'hi ha prou amb mirar enrere per distingir els moments de veritable plenitud d'aquells que, fins i tot sent agradables, van passar per la nostra vida sense pena ni glòria. Una festa que esperàvem amb gran desig, estones de diversió amb els videojocs o davant de la televisió, un viatge amb els amics o una tarda de compres amb les amigues són activitats que indubtablement poden deixar un bon record, però no una empremta inesborrable. No romandran al nostre cor per sempre

perquè, fins i tot sent positives, no estan projectades per a l'eternitat.

En una societat desencisada, que ha oblidat somiar, hi ha el perill de conformar-nos amb aquests sucedanis de felicitat, és a dir, amb imitacions barates dels nostres desitjos més profunds, que ens donen una recompensa immediata, obtinguda amb poc esforç i normalment a un cert preu (de diners o temps). Entusiasmar-nos amb estar a l'última en roba o tecnologia, arrossegar-nos fins al cap de setmana, buscar la companyia d'amics a qualsevol cost o concedir-nos compensacions en aquelles estones lliures que reservem per a nosaltres sols són actituds que poden ajudar-nos a anar tirant en la vida, fins i tot durant anys.

Però no és això al que estem cridats: «**Estimats joves** –ha dit el Papa Francesc–, **no enterreu els vostres**

talents, els dons que Déu us ha regalat! No tingueu por de somiar coses grans!». Quan ens enamorem, participem en una activitat solidària o prestem un servei valuós a un amic, percebem que són moments que treuen a la llum un xic de la grandesa de la qual som capaços. Intuïm que la veritable felicitat és al final d'un llarg camí, en el qual no hi ha dreceres. Per això, cal omplir la vida d'ideals, entusiasmar-nos amb objectius que ens obliguin a estirar-nos per donar més, a créixer amb afany per fer sortir de nosaltres el millor.

Pot ocórrer que veritablement vulguem fer coses grans i lluitar per elles, però encara no hàgim trobat un motiu o una persona a l'altura dels nostres desitjos. És necessari buscar. Al contrari d'aquelles marques comercials, filosofies barates o personalitats públiques que ens indiquen clarament què hem de fer

per viure una vida plena, la fe no ens dóna respostes fetes ni fórmules tancades o paquets de felicitat, sinó que ens obre sempre nous interrogants: «*Què haig de fer per a posseir la vida eterna?*» «*Qui dieu que sóc Jo?*» «*Qui són els altres que haig d'estimar?*» «*Què en treu l'home de guanyar tot el món si perd la vida?*»[3]. En aquestes i altres preguntes que sorgeixen de la lectura de l'Evangelí, la fe ens proposa el repte més gran i radical: «Prendre el timó de la nostra vida i fer d'ella una obra mestra»[4].

Per això, si ens falten ideals que donin sentit a una vida, qui hi ha millor que Déu per poder orientar-nos? La fe ens obrirà aquestes inquietuds a les quals el cor necessita trobar resposta. Davant del Sagrari i amb l'ànima en Gràcia serà fàcil sintonitzar amb Déu: només davant d'Ell obtindrem llum per continuar buscant i comprendrem que «*el que*

cal per aconseguir la felicitat, no és una vida còmoda, sinó un cor enamorat»[5].

A la muntanya de les benaurances

Explica l'Evangelí que un matí Jesús va pujar un turó situat a prop del llac de Galilea. Caminava sol, però a pocs metres el seguia una multitud de persones. *«El va seguir molta gent de Galilea, de la Decàpolis, de Jerusalem, de Judea i de l'altra banda del Jordà»*[6]. Ells, com nosaltres vint-i-un segles més tard, buscaven en el Senyor algú que els orientés, que els ajudés a volar alt, a superar les misèries i curullar els desitjos.

«En veure les multituds, Jesús pujà a la muntanya, s'assegué, i se li acostaren els deixebles»[7]. Dalt d'algunes muntanyes, el Senyor realitza accions importants: elegeix els Apòstols, es transfigura, revela les benaurances, mor en una creu, ascendeix al Cel... Pujar fins a dalt li

seria un esforç, però als cims el Senyor ens mostra millor la seva intimitat amb Déu Pare. També a nosaltres pot costar-nos esforç pararnos a meditar, trobar uns minuts del nostre dia per parlar amb Déu, apagar el telèfon i buscar la solitud. Però una vegada aconseguida la calma interior –amb afany–, ens elevarem per sobre de l'atrafegament diari, i –com des de dalt d'una muntanya– podrem veure més lluny, més profundament. En efecte, ens cal la solitud, perquè Déu parla en veu baixa. Bé saben els enamorats que les frases més importants es diuen fluixet, perquè arribin al cor.

«S'assegué, i se li acostaren els deixebles»[8]. El Senyor es va asseure a terra i la gent el va imitar. Quan un rabí –un mestre de la llei jueva– s'asseia, volia indicar que era a punt d'ensenyar alguna cosa molt important. Els seus deixebles més propers, a qui poc temps abans havia

elegit cridant-los pel seu nom, es van aproximar per no perdre's ni una paraula dels seus ensenyaments.

Encara que el Senyor tindria una veu forta, només els qui l'envoltaven podrien capturar cada gest, cada somriure, cada entonació amb les quals Jesús omplia el seu discurs. Així nosaltres, tenim la possibilitat d'escoltar les benaurances amb diferents actituds: des de lluny, sentint-les sense més ni més com les sentirien els qui es van asseure entre els grups més allunyats, perdent potser el fil del discurs; o bé, aproximant-nos al Mestre, escollint un lloc proper, fixant sense distraccions la nostra mirada en Ell, asseient-nos entre els Apòstols, per aprendre al costat d'ells una cosa nova.

«Llavors, prenent la paraula, començà a instruir-los dient:..»[9]. En el silenci que regnaria en aquella muntanya,

la veu del Senyor va anar desgranant les benaurances. «**Són el Pla de Jesús per a nosaltres** –ha dit el Papa–. **Llegiu-les i mediteu-les, us farà bé**»[10]. Sabem que contenen el secret d'aquesta felicitat que no aconseguim amb les satisfaccions diàries. Elles seran la guia de la nostra oració i procurarem aplicar-les a la nostra vida ordinària per obtenir respostes que donin sentit a tot el que fem.

Només d'aquesta manera, d'aquí a molts anys, podrem somriure quan, en trobar-nos cara a cara amb el Senyor, Ell ens preguntí: «*I tu, has estat feliç?*».

Preguntes per a l'oració personal

- M'he plantejat objectius grans en la meva vida? Quins obstacles m'impedeixen somiar? He preguntat alguna vegada a Déu què espera de mi?

- Duc a terme el que em fa feliç (plans amb amics i amigues, el festeig, l'esport...) de tal manera que també em faci sant? M'adono de què allò que m'apropa Déu (estones d'oració, servei als altres, superació dels defectes...) m'ajuda a obtenir la felicitat autèntica?

- Quins talents tinc? Els estic utilitzant per ser millor, és a dir, els poso al servei de Déu i dels altres?

- Busco cada dia una estona de conversa amb Jesús? Reservo moments de solitud –sense música, ni missatges ni distraccions– per escoltar la veu de Déu?

J. Narbona / J. Bordonaba

.....

[1] Sant Josepmaria, *Forja*, n. 1005.

[2] Papa Francesc, Missatge per a la JMJ de Cracòvia (Polònia) 2016.

[3] *Mc* 10,17; *Mt* 16,15; *Lc* 10,29; *Mc* 8, 36

[4] Joan Pau II, Trobada amb joves a Sardenya. 22 de setembre de 1985

[5] Sant Josepmaria, *Solc* n. 795.

[6] *Mt* 4,25.

[7] *Mt* 5,1.

[8] *Ibid.*

[9] *Mt* 5,2.

[10] Papa Francesc, Discurs en la Trobada amb els joves al Paraguai, 12 de juliol de 2015.

.....

opusdei.org/ca-ad/article/les-benaurances-i-somiar-coses-grans/
(06/04/2026)